

HUD SÛRESİ

Bismillâhirrahmânirrahîm

Rahmân ve Rahîm Allah'ın adıyla

1. Elif, Lam, Ra. Bu Kur'an; her işinde hikmet bulunan ve herşeyden haberdar olan Allah tarafından, âyetleri en kesin delillerle pekiştirilmiş, sonra da geniş olarak açıklanmış bir kitaptır.
2. Habibim! De ki: "Ben, Allah'tan başkasına ibadet etmemeniz için, O'nun tarafından size gönderilmiş bir uyarıcı ve müjdeciyim.
3. Rabbinizden bağışlanma dileyin ve sonra da O'na tevbe edin. Böylece sizi, belli bir süreye kadar güzel bir şekilde rızıklandırın ve her fazilet sahibine lütuf ve ihsanını versin. Eğer imândan yüz çevirirseniz, biliniz ki ben, sizin için gelecek büyük bir günün azâbından korkarım."
4. Dönüşünüz yalnız Allah'adır. Onun herşeye gücü yeter.
5. Dikkat edin! O kâfirler, peygamberden düşmanlıklarını gizlemek için, iki büklüm olurlar. Yine dikkat edin! Onlar, Hakkı iştirmek için, elbiselerine bürünürler. Halbuki Allah, onların gizlediklerini de bilir, açığa vurduklarını da. Çünkü O, göğüslerde olanı bilir.
6. Yerde yürüyen hiçbir canlı hariç olmamak üzere, hepsinin rızıkı Allah'a aittir. Allah, o canlının durduğu yeri ve sonunda bırakılacağı yeri bilir. Bunların hepsi, apaçık bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) yazılıdır.
7. O, hanginizin hal ve hareketi daha güzel olduğunu imtihan etmek için, arşı su üstünde iken, gökleri ve yeri altı günde yaratandır. Habibim! Durum böyle iken, sen onlara; "Öldükten sonra diriltileceksiniz" desen, inkâr edenler: "Bu, apaçık aldatmadan başka bir şey değildir" derler.
8. Eğer azâbı onlardan sayılı bir zamana kadar ertelese: "Onu bizden alıkoyan nedir?" derler. Bilin ki, azap onlara geleceği gün, artık kendilerinden geri çevrilmez. Ve, alay ettikleri şey, kendilerini çepeçevre kuşatmıştır.
9. Eğer insana, tarafımızdan bir rahmet tattırıp, sonra o nimeti kendisinden çekip alsak, o zaman o, ümidini kesen bir adam, evvelki nimetleri unutan bir nankördür.
10. Şâyet, kendisine dokunan bir zarardan sonra, ona bir nimet tattırsak, mutlaka: "Kötülükler gelmemek üzere benden gitti" der. Çünkü insan, bu anda çok şımarık ve kendini beğenmiş biridir.

11. Ancak, sabredip güzel iş ve hareketlerde bulunanlar böyle değildir. İşte bunlar için, mağfiret ve büyük bir mükâfat vardır.
12. Habibim! Şimdi sen, müşriklerin: “Ona, gökten bir hazine indirilseydi veya onunla birlikte bir melek gelseydi” demelerinden dolayı, göğsün daralarak, sana vahyedilenin bir bölümünü terk mi edeceksin? Sen, ancak bir uyarıcısın. Allah, herşeye vekildir.
13. Yoksa onlar; “Kur’an’ı kendisi uydurdu” mu diyorlar?
Onlara de ki: “Eğer doğru iseniz, Allah’tan başka çağırabildiklerinizi yardıma çağırın da, siz de onun benzeri, uydurulmuş on sure getirin”
14. Eğer onlar size cevap veremedilerse, bilin ki bu Kur’an, ancak Allah’ın ilmi ile indirilmiştir. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. Artık Müslüman oluyor musunuz?
15. Kim yalnız dünya hayatını ve onun süsünü isterse, onlara, çalışmalarının karşılığını burada tam olarak veririz. Onlar, bu hususta hiçbir eksikliğe de uğratılmazlar.
16. Onlar öyle kimselerdir ki, ahirette kendilerine ateşten başka bir şey yoktur. Yaptıklarının hepsi, hatta iyilikler de, orada boşa gitmiştir. Zaten, onların yaptıkları şeyler hep boştur.
17. Fakat Rabbi tarafından gelmiş açık bir delile dayanan, kendisini Rabbinden Cebrail gibi bir şahidin izlediği ve ayrıca kendisinden önce bir rehber ve rahmet olmak üzere gelmiş olan Musa’nın kitabı Tevrat ile tasdik edilen kimse, hiç inkârcılarla bir olur mu? İşte bunlar, Kur’an’a inanırlar. Her hangi bir topluluktan, kim Kur’an’ı inkâr ederse, onun yeri ateştir. Bu yüzden, Kur’an hakkında şüphe içinde olma. O, Rabbinden gelen bir gerçektir. Fakat insanların çoğu ona inanmazlar.
18. Allah’a karşı yalan uydurandan daha zalim kim olabilir? İşte onlar, Rablerinin huzuruna çıkarılacaklardır. Şahitler de: “Bunlar, Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir. Haberiniz olsun! Allah’ın lâneti zalimlerin üzerindedir” diyeceklerdir.
19. Öyle zalimler ki; insanları Allah yolundan döndürürler. Ve onu eğriltmek isterler. Üstelik onlar, ahireti inkâr edenlerdir.
20. Onlar, yeryüzünde Allah’ı güçsüz bırakamazlar. Kendileri için, Allah’ın dışında koruyucuları da yoktur. Onların azâbı kat kat olacaktır. Çünkü onların, gerçeği işitmeye ve doğruyu görmeye tahammülleri yoktur.
21. İşte bunlar, kendilerini yazık edenlerdir. Uydurmakta oldukları putlar da, kendilerinden kaybolup gitmiştir.
22. Şüphesiz onlar, ahirette en çok zarara uğrayanlardır.

- 23.** İman edip, güzel işler yapan ve Rablerine boyun eğenlere gelince; bunlar, cennet ehlidir ve orada ebedi kalacaklardır.
- 24.** Bu iki grubun durumu; kör ve sağır ile, gören ve işiten gibidir. Bunlar hiç birbirine eşit olur mu? Halâ düşünmeyecek misiniz?
- 25-26.** Andolsun ki Biz, Nuh'u kavmine peygamber olarak gönderdik. Onlara: "Şüphesiz, ben sizin için apaçık bir uyarıcıyım. Allah'tan başkasına ibadet etmeyin. Sizin hakkınızda, can yakıcı bir günün azâbından korkuyorum" dedi.
- 27.** Bunun üzerine, kavminden ileri gelen inkârcı grup: "Biz seni, bizim gibi bir insan olarak görüyoruz ve sana bizim basit görüşlü ayak takımından başkasının uyduğunu görmüyoruz. Sizin bize karşı bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Aksine, sizi yalancı sanıyoruz" dediler.
- 28.** Nuh: "Ey kavmim! Söyleyin bana! Eğer benim, Rabbinim tarafından açık bir delilim varsa ve O'nun tarafından bana bir rahmet verilmiş de, size onu göreceğiz göz verilmemişse, istemediğiniz halde, onu size zorla mı kabul ettirelim?"
- 29.** Ey kavmim! Tebliğlerimden dolayı, sizden maddi bir karşılık istemiyorum. Benim ücretim, ancak Allah'a aittir. Ben, imân edenleri yanımdan kovacak da değilim. Çünkü onlar, Rablerinin huzuruna çıkacaklar, O da onları mükâfatlandıracaktır. Fakat sizi, cahillik eden bir topluluk olarak görüyorum.
- 30.** Ey kavmim! Ben, imân edenleri yanımdan kovarsam, Allah'a karşı bana kim yardım eder. Hiç düşünmez misiniz?
- 31.** Ben size: "Allah'ın hazineleri benim yanımdadır" da demiyorum. Gaybı da bilmem. "Ben bir meleğim" de demiyorum. Bununla beraber, gözlerinizin hor gördüğü mü'minler için: "Allah onlara, asla bir hayır vermeyecek" diyemem. Allah, onların içinde olanları daha iyi bilir. Böyle bir şey yaptığım taktirde, mutlaka zalimlerden olurum" dedi.
- 32.** Kavmi: "Ey Nuh! Bizimle tartıştın. Bizimle olan bu tartışmada çok da ileri gittin. Eğer, doğru söyleyenlerden isen, haydi tehdit ettiğin azâbı bize getir" dediler.
- 33.** Nuh da: "O azâbı size, ancak dilerse Allah getirir. Ve siz, Allah'ı aciz bırakamazsınız.
- 34.** Eğer Allah, sizi helâk etmeyi dilemişse, ben sizin iyiliğinizi arzu etsem bile, öğüdüm size fayda vermez. Çünkü O, sizin Rabbinizdir. Sonunda ancak O'na döndürüleceksiniz" dedi.
- 35.** Habibim! Yoksa: "Kur'an'ı kendisi uydurdu" mu diyorlar. Onlara de ki: "Eğer onu ben uydurduysam, günahım bana aittir. Halbuki ben, sizin iftira ile işlediğiniz günahlardan tamamen uzağım."

- 36.** Bir de Nuh'a, Őu hakikat vahyedildi: "Ey Nuh! Senin kavminden, daha önce gerçek imân etmiŐlerden başka hiçbir kimse, artık imân etmeyecektir. Bu yüzden, onların yaptıklarından dolayı boŐuna zlme.
- 37.** Gemiye, gözümüzün önünde ve vahyimiz gereğince yap. Zulmedenler hakkında Bana birŐey söyleme. Çünkü onlar, suda boğulacaklardır."
- 38.** Nuh gemiyi yaparken, kavminden ileri gelenler, yanına her uğradıklarında, onunla alay ediyorlardı.
Nuh da onlara: "Siz bizimle eğlenirsiniz, sizin eğlendiğiniz gibi, biz de sizinle eğleneceğiz.
- 39.** Artık rezil edecek azâbın kime gelip atacağın, sürekli azâbın da kime geleceğini yakında bileceksiniz" diyordu.
- 40.** Sonunda emrimiz gelip de, yeryüzünde sular kaynamaya baŐlayınca, Nuh'a: "Her hayvan türünden birer çifti, aleyhinde hüküm verilmiş olanlar (bir zevcen ve oğlun Kenan) dışında aileni ve imân edenleri gemiye yükle" dedik. Zaten, onunla birlikte imân edenler pek azdı.
- 41.** Nuh onlara: "Binin gemiye, onun yüzmesi ve durması Allah'ın izniyledir. Şüphesiz Rabbim, çok bağıŐlayıcı ve çok merhametlidir" dedi.
- 42.** Gemi onları, dağlar gibi bir dalga arasından geçirirken, Nuh, bir kenarda duran oğluna: "Ey yavrucuğum! Bizimle birlikte gemiye bin, kfirlerle birlikte olma" diye seslendi.
- 43.** Oğlu: "Beni sudan koruyacak bir dağ a sığınacağım" dedi.
Nuh: "Bugün, Allah'ın esirgediğ i kimse dışında, O'nun buyruğuna karşı hiçbir koruyucu yoktur" der demez, aralarına dalga girdi ve oğlu boğulardan oldu.
- 44.** Kfirler boğulduktan sonra, Allah tarafından: "Ey yer! Suyunu yut. Ey gök! Sen de suyunu tut" diye emir buyuruldu. Sular çekildi, iŐ bitirildi. Gemi de Cudi dağının üzerinde karaya oturdu. Ve: "Kahrolsun o zalimler!" denildi.
- 45.** Nuh, Rabbine seslenip: "Ey Rabbim! Şüphe yok ki, boğulmuŐ olan oğlum da benim ailemdendi, öz evladımdı. Senin szn elbette haktır. Ve Sen, hükmedenlerin en adilisin" dedi.
- 46.** Allah: "Ey Nuh! Oğlun kesinlikle senin ailenden değildir. Çünkü onun yaptığı, salih olmayan kötü bir iŐtir. O halde, hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın bir Şeyi Benden isteme. Ben seni, cahillerden olmaktan sakındırırım" buyurdu.

47. Nuh: “Ey Rabbim! Hakkında bilgim olmayan bir şeyi Senden istemekten Sana sığınırım. Eğer beni bağışlamaz ve bana acımazsan, ben zarara uğrayanlardan olurum” dedi.
48. Allah tarafından: “Ey Nuh! Sana ve seninle birlikte bulunan ümmetlerden bir bölümüne Bizden selâm ve bereketlerle gemiden in. Ama onlardan türeyecek öyle kâfir ümmetler olacak ki, onları bir müddet dünya nimetlerinden yararlandıracağız, sonra da onlara, Bizden can yakıcı bir azap dokunacaktır” buyuruldu.
49. Habibim! İşte bunlar, sana vahiyle bildirdiğimiz gayb haberlerindendir. Sen ve kavmin, daha önce bunları bilmiyordunuz. O halde, sen de Nuh gibi sabret. Şüphe yok ki, hayırlı sonuç, Allah’tan sakınanlarındır.
50. Ad kavmine, kardeşleri Hud’u gönderdik. Onlara: “Ey kavmim! Allah’a kulluk edin. Sizin için, ondan başka ilâh yoktur. Siz, Allah’a karşı yalan uyduranlardan başkası değilsiniz.
51. Ey kavmim! Ben, tebliğime karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım, beni Yaratandan başkasına ait değildir. Halâ akıllanmayacak mısınız?
52. Ey kavmim! Rabbinizden merhamet dileyin. Sonra, yine O’na tevbe edin ki, gökten üzerinize bol bol rahmet göndersin, gücünüze güç katsın. Günah işleyerek yüz çevirmeyin” dedi.
53. Kavmi: “Ey Hud! Sen bize, açık bir mucize getirmedin. Biz, sırf senin sözünle, ilâhlarımızı bırakacak değiliz. Ve biz, sana inanacak da değiliz.
54. Biz: ‘İlâhlarımızdan birisi, seni fena halde çarpmış’ demekten başka bir söz bulamıyoruz” dediler.
Hud da onlara: “Allah’ı şahit tutuyorum, siz de şahit olun ki, ben, sizin ortak koştuklarınızdan uzağım.
55. Allah’tan başka herşeyden uzağım. Haydi, hepiniz bana tuzak kurun ve bana hiç süre de tanımayın.
56. Ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a güvenip dayandım. Yürüyen hiçbir canlı yoktur ki, Allah, onun perçeminden tutup kudretine boyun eğdirmiş olmasın. Gerçekten Rabbim, doğru bir yol üzerindedir.
57. Eğer yüz çevirirseniz, ne diyeyim. Ben size, benimle gönderileni tebliğ ettim. Rabbim, sizin yerinize başka bir kavmi de getirir. Siz, O’na hiç bir şekilde zarar veremezsiniz. Şüphesiz benim Rabbim, herşeyi koruyup gözetendir” dedi.
58. Emrimiz gelince, Hud’u ve onunla birlikte imân edenleri, Bizden bir rahmetle kurtardık. Hem onları, şiddetli bir azaptan selâmete çıkardık.

59. İşte Ad kavmi! Onlar, Rablerinin âyetlerini bile bile inkâr ettiler. Peygamberlerine karşı geldiler ve her inatçı zorbanın emrine uydular.
60. Onlar, hem bu dünyada, hem de kıyamet gününde lânet cezasına çarptırıldılar. İşte bak! Ad kavmi, gerçekten Rablerini inkâr ettiler. Gözünüzü açın ki, Hud'un kavmi Ad, Allah'ın rahmetinden uzaklaştırıldı.
61. Semûd kavmine, kardeşleri Salih'i gönderdik. Onlara: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin için Ondan başka ilâh yoktur. O, sizi topraktan meydana getirdi. Ve sizi orada yaşamaya memur etti. Bu yüzden, Ondan bağışlanmanızı isteyin, sonra da O'na tevbe edin. Şüphesiz, Rabbimin rahmeti çok yakındır. O, duaları kabul edendir" dedi.
62. Kavmi: "Ey Salih! Sen, bundan önce bizim aramızda ümit beslenen bir kişi idin. Şimdi bizi, atalarımızın taptıklarına tapmaktan vazgeçirmek mi istiyorsun? Gerçekten biz, davet ettiğin şeyden şüphe içindeyiz" dediler.
63. Salih de: "Ey kavmim! Şu noktayı düşündünüz mü? Eğer ben, Rabbimden açık bir delil üzerinde isem ve O bana, kendinden bir rahmet vermişse, buna rağmen O'na karşı gelirim, Allah'ın yanında bana kim yardım edebilir? Sizin bana, zararımı arttırmaktan başka bir katkınız olmaz.
64. Ey kavmim! İşte size, mucize olarak Allah'ın dişi devesi. Artık, onu serbest bırakın. Allah'ın arzında yesin. Ona bir kötülük yapmayın. Yoksa sizi yakın bir azap yakalar" dedi.
65. Fakat onlar, deveyi keserek öldürdüler. Bunun üzerine Salih: "Yurdunuzda üç gün daha yaşayın. İşte bu, yalan olmayan bir uyarıdır" dedi.
66. Sonunda azap emrimiz gelince, Salih'i ve onunla birlikte imân edenleri, tarafımızdan bir rahmetle, azaptan ve o günün rezilliğinden kurtardık. Şüphesiz Rabbin, güçlü ve mutlak üstündür.
67. O zulmedenleri ise, korkunç bir ses yakaladı ve yurtlarında çöküp kaldılar.
68. Sanki orada, hiç yaşamamış gibi oldular. İyi bilin ki, Semûd kavmi; Rablerini inkâr etti ve Allah'ın rahmetinden uzaklaştırıldı.
69. Andolsun ki, elçilerimiz İbrahim'e müjde ile gelip: "Selâm" dediler. O da: "Selâm" dedi ve biraz sonra, kızgın taşa kızartılmış bir dana kebabı getirdi.
70. İbrahim, ellerinin yemeğe uzanmadığını görünce, durumlarını beğenmedi ve onlardan dolayı, içine bir korku düştü. Onlar: "Korkma! Çünkü biz, Lût kavmine gönderilmiş melekleriz" dediler.

- 71.** İbrahim'in hanımı, hizmet için ayakta idi. Lût kavminin helâk haberine sevinerek güldü. Biz de ona, İshak'ı ve İshak'ın ardından torunu Yakup'u müjdeledik.
- 72.** Kadın: "Vay başıma gelenlere. Ben bir kocakarı, şu kocam da yaşlı bir ihtiyar iken mi çocuk doğuracağım! Bu, cidden şaşılacak bir şey!" dedi.
- 73.** Elçi melekler: "Allah'ın emrine mi şaşıyorsun, ey ev halkı! Allah'ın rahmet ve bereketi sizin üzerinize olsun. Muhakkak ki Allah, övülmeye lâayık, izzet ve şeref sahibidir" dediler.
- 74.** Nihâyet, İbrahim'den korku gidip, müjdeyi de alınca, Lût kavmi hakkında, elçilerimizle tartışmaya başladı.
- 75.** Şüphesiz İbrahim, çok yumuşak huylu ve kendisini Allah'a vermiş bir kuldu.
- 76.** Melekler: "Ey İbrahim! Bu tutumundan vazgeç. Çünkü Rabbinin emri, kesin olarak geldi. Onlara, geri çevrilmesi mümkün olmayan bir azap gelecektir" dediler.
- 77.** Elçilerimiz Lût'a gelince; Lût, onlar yüzünden kaygıya düştü. Onlar hakkında göğsü daraldı ve "Bu, çetin bir gündür" dedi.
- 78.** Lût'un, daha önce de kötü işler yapmakta olan kavmi, koşarak geldiler.
Lût: "Ey kavmim! İşte kızlarım. Sizin için onlar daha temizdir. Artık, Allah'tan korkun da, misafirlerimin içinde beni küçük düşürmeyin. İçinizde akli başında bir adam yok mu?" dedi.
- 79.** Kavmi O'na: "Senin kızlarında, bizim hakkımız olmadığını biliyorsun. Ve sen, bizim ne istediğimizi de elbette bilirsin" dediler.
- 80.** Lût: "Keşke size yetecek gücüm olsaydı veya sağlam bir kaleye sığınabilseydim" dedi.
- 81.** Elçi melekler: "Ey Lût! Emin ol, Biz Rabbinin elçileriyiz. Onlar, kesinlikle sana dokunamazlar. Sen, ailenle birlikte, gecenin bir bölümünde, yürü git. İçinizden, eşinden başka kimse geri bakmasın. Çünkü onlara erişen azap, eşine de erişecektir. Şüphesiz azap, onlara sabah vakti gelecektir. Sabah da zaten yakındır" dediler.
- 82.** Emrimiz gelince, oranın üstünü altına getirdik. Üzerlerine de, balçıktan pişirilerek istif edilmiş taşlar yağdırdık.
- 83.** Taşlar, Rabbinin katında hep işaretlenmişti.
Böyle azaplar, zalimlerden uzak değildir.
- 84.** Medyen'e de, kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. O: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin için ondan başka ilâh yoktur. Ölçü ve tartıyı eksik yapmayın. Ben sizi, bolluk içinde görüyorum. Ben, gerçekten, sizin için çepeçevre saran bir günün azâbından korkuyorum."

- 85.** Ey kavmim! Ölçü ve tartıyı adaletle ve tam olarak yapın. İnsanların malından hiçbir şeyi eksiltmeyin. Fesat çıkararak yeryüzünü karıştırmayın.
- 86.** Eğer inanmış kimselerseniz, Allah'ın size helâl olarak bildirdiği kazanç, daha hayırlıdır. Ben sizi, gelecek azaptan kurtaramam” dedi.
- 87.** Kavmi: “Ey Şuayb! Babalarımızın taptıkları şeylerden veya mallarımız üzerinde dilediğimizi yapmaktan vazgeçmemizi, sana namazın mı emrediyor? Aslında sen, yumuşak huylu ve akli başında birisin” dediler.
- 88.** Şuayb: “Ey kavmim! Şu noktayı hiç düşündünüz mü? Eğer ben, Rabbimden açık bir delil üzerinde isem ve bana Kendinden güzel bir rızık vermişse, o zaman ne olacak? Ben, yasak ettiğim şeylerin aksini yaparak, sizinle zıtlaşmak istemiyorum. Ben, sadece gücümün yettiği kadar, sizi ıslah etmek istiyorum. Başarmam, ancak Allah'ın yardımı ile olacaktır. Ben, ancak O'na güvenip dayandım. Ve ben, ancak O'na yönelirim.
- 89.** Ey kavmim! Bana olan düşmanlığınız, sakın sizin başınıza, Nuh kavminin veya Hud kavminin yahut Salih kavminin başlarına gelenlerin benzeri bir azap getirmesin. Bilirsiniz Lût kavmi, zaman ve mekân bakımından sizden uzak değildir. Bari onlardan ibret alın.
- 90.** Rabbinizden bağışlanma dileyin. Sonra, tevbe edip O'na yönelin. Çünkü Rabbim, çok merhametlidir ve kullarını çok sever” dedi.
- 91.** Kavmi: “Ey Şuayb! Senin söylediklerinden çoğunu anlamıyoruz. Ayrıca seni, içimizde zayıf biri olarak görüyoruz. Eğer kabilen olmasaydı, seni mutlaka taşıyarak öldürürdük. Zaten, senin bize hiçbir üstünlüğün de yok” dediler.
- 92.** Şuayb: “Ey kavmim! Size göre, benim kabilem Allah'tan daha mı üstün ki, Allah korkusunu bir kenara bıraktınız? Şüphesiz Rabbim, yaptıklarınızı ilmiyle bilicidir.
- 93.** Ey kavmim! Elinizden geleni yapın. Ben de görevimi yapacağım. Yakında, rezil edici azâbın kime geleceğini ve yalancının kim olduğunu anlayacaksınız. Bekleyin! Ben de sizinle birlikte beklemekteyim” dedi.
- 94.** Emrimiz gelince, Şuayb'ı ve onunla birlikte imân edenleri, rahmetimizle kurtardık. Zulmedenleri ise, o korkunç ses yakaladı. Yurtlarında diz üstü çöküp kaldılar.
- 95.** Sanki orada, hiç yaşamamışlardı. Bilin ki, daha önce Semûd kavmi, Allah'ın rahmetinden nasıl uzaklaşmışsa, Medyen halkı da Allah'ın rahmetinden öylece uzaklaşıp gitti.

- 96-97.** Andolsun, Biz Musa'yı da, Firavun ve ileri gelenlerine mucizelerimizle ve apaçık bir delille gönderdik. Fakat onlar, Firavun'un yolundan gittiler. Halbuki Firavun'un buyruğu, doğru yola iletici değildi.
- 98.** Firavun, kıyamet gününde kavminin önüne düşecek ve onları cehenneme götürecektir. Orası girilecek ne kötü yerdir.
- 99.** Bu dünyada ve kıyamet gününde, onlar lânete uğramışlardır. Firavun'un onlara yaptığı, ne kötü bir yardımdır.
- 100.** Habibim! İşte bu anlattıklarımız, o kentlerin haberlerindedir. Onlardan kiminin izleri halâ ayakta, kimi de biçilmiş ekin gibi yok olup gitmiştir.
- 101.** Biz onlara zulmetmedik, fakat onlar, kendi kendilerine zulmettiler. Rabbinin emri geldiğinde, Allah'ı bırakıp taptıkları yalancı ilâhlar, onlara hiçbir yarar sağlamadı. Ve onların zararlarını arttırmaktan başka da hiçbir işe yaramadı.
- 102.** İşte, zalim olan kentleri Rabbinin yakalaması böyle olur. O'nun yakalaması, can yakıcı ve çok şiddetlidir.
- 103.** Şüphesiz bu kıssalarda, ahiret azâbından korkanlar için, kesin ibretler vardır. Ahiret, bütün insanların bir arada toplanacağı ve herkesin hazır bulunacağı bir gündür.
- 104.** Biz kıyamet gününü, sayılı bir süre için erteliyoruz.
- 105.** O gün, Allah'ın izni olmadıkça, hiçbir kimse konuşamaz. Artık, onlardan kimi bedbaht, kimi de mutludur.
- 106.** Bedbaht olanlar, ateştedir. Orada çok kötü nefes alıp verirler.
- 107.** Gökler ve yer durdukça, orada sürekli kalacaklardır. Ancak, Rabbinin dilediği zamanlar müstesna. Şüphesiz Rabbinin gücü, dilediğini yapmaya yeter.
- 108.** Mutlu olanlar ise, cennettedir. Gökler ve yer durdukça, orada ebedi kalacaklardır. Ancak, Rabbinin dilediği zamanlar müstesna. Bu bir ikramdır ki, ardı arkası kesilmez.
- 109.** Artık, müşriklerin taptıkları putların sonu hakkında, hiç şüphen olmasın. Çünkü onlar, daha önce babaları taptığı için putlara tapıyorlar. Biz de muhakkak, onların cezalarını eksiksiz vereceğiz.
- 110.** Andolsun ki Biz, Musa'ya Tevrat'ı verdik. Sonra, onda ihtilâflar baş gösterdi. Eğer Rabbin, mükâfat ve cezayı kıyamet gününe bırakmış olmasaydı, aralarında hüküm derhal verilirdi. Şüphesiz onlar, bu Kur'an hakkında, şiddetli bir tereddüt ve şüphe içindedirler.

- 111.** Muhakkak Rabbin, onların her birine, yaptıklarının karşılığını eksiksiz olarak verecektir. Elbette Allah, onların yaptıklarından hakkiyle haberdardır.
- 112.** Habibim! O halde Sen, beraberindeki tevbe edenlerle birlikte, emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Aşırı gitmeyin. Çünkü Allah, yaptıklarınızı hakkiyle görür.
- 113.** Bir de zulmedenlere, en küçük meyil göstermeyin. Yoksa cehennem ateşi sizi yakar. Zaten sizin Allah'tan başka yardımcınız yoktur. Sonra, Ondan yardım da göremezsiniz.
- 114.** Gündüzün iki tarafında, gecenin de gündüze yakın saatlerinde, namazı dosdoğru kıl. Şüphesiz iyilikler kötülükleri giderir. Bu, ibret alana bir öğüttür.
- 115.** Sabret! Çünkü Allah, iyilik yapanların mükâfatını verir.
- 116.** Keşke sizden önceki nesillerden, yeryüzünde fesadı önlemeye çalışan ilim ve fazilet sahibi kişiler bulunsaydı! Ancak onlardan pek azı, bu görevi yerine getirdiler. Zalimler ise, kendilerine verilen refahın peşine düşüp şımardılar ve hepsi günahkâr olup çıktılar.
- 117.** Senin Rabbin, ahalisi ıslah edip dururken, bir beldeyi zulümle helâk etmez.
- 118.** Eğer Rabbin dileseydi, bütün insanları tek bir ümmet yapardı. Ama öyle dilemediği için, ihtilaf ediciler olarak, devam edip gideceklerdir.
- 119.** Ancak, Rabbinin rahmetine eriştiği kimseler müstesna. Allah onları, hakta birleşsinler diye yaratmıştır. Böylece, Rabbinin: "Yemin olsun ki, Ben cehennemi, cinler ve insanlardan hak edenlerle dolduracağım" sözü yerine gelmiş olacaktır.
- 120.** Habibim! Peygamberlerin haberlerinden, kalbini sağlamlatacak herşeyi, kısasa olarak sana anlatıyoruz. Bu haberlerle, sana hak ve gerçek, mü'minlere de bir öğüt ve ihtar gelmiştir.
- 121.** İman etmeyenlere de ki: "Siz, elinizden geleni yapın. Biz de, çalışarak gerekeni yapacağız."
- 122.** Siz, bizim için felaketi bekleyin, biz de eski ümmetlerin başına gelenlerin size gelmesini bekliyoruz."
- 123.** Bununla beraber, göklerin ve yerin görünmez bilgisi, Allah'a aittir. Bütün işler Allah'a döndürülür. Öyle ise, yalnız O'na kulluk et ve O'na güvenip dayan. Çünkü Rabbin, yaptıklarınızdan habersiz değildir.